

In de Pottericus bij G. Augustijn.

IN DE POTTERICUS † † † † † † †
† † † † † † † † BIJ G. AUGUSTIJN.
DOOR G. SIMONS. † † † † † † †

Nieuw leven ontkiemt naast het oude vergane: jonge planten trachten het licht te zien dat glorievol aan den eeuwig jeugdigen hemel straalt. Ook jongere menschen leeren loopen, groeien op naast de ouderen met nieuwere blijder uitzichten met heviger willen en avontuurlijker moed. En niet alleen in de groote centra van wereldverkeer groeit en bloeit het kunnen en willen der volkeren, niet alléén daar wordt door de jongste kunstenaarsgeneratie gestreden en gevochten, ook in de kleinere plaatsjes ergens onder de zon ontkiemt het willen en wordt getracht naar het beste.

In ons grensplaatsje op der heuvelen zoom, het stedeke dat eeuwen her den roem droeg van een éérste rijke handelsplaats te zijn, hier in de oude kleine Scheldestad, waar in grijze tijden markiezen regeerden als prins van den bloede in ontzaglijke kasteelen geweldig van omvang waardig geflankeerd door een der schoonste kathedralen van dien tijd, waar rijke huizen van patriciërs stonden met hun rijk geornamenteerde zacht lijnende profielen achter de geweldige poorten der onneembare vesting, ook hier is de vreemde wind gaan opsteken, een wind die nog lang niet aangegroeid is tot een storm die al het klein-stedsche gepruts en het wurmachtige sleurgedoe omver zou stormen. Wij jonge Bergen-op-Zoomers zien met leede oogen naar het cementen voorhangsel van ons mooie stadhuis, spotten wel eens met den peperbus op den afgeschoten kathedraal neér-ge-pet-mutst als 'n chapeau-claque op 't hoofd van een middeleeuwsch ridder — maar zien ook weer met blijde blikken naar het voetje-voor-voetje

gerestaureerde Markiezenhof, zoo stram eenvoudig maar zoo enorm in zijn breeden bouw . . . en als we vroeger 's avonds langs de uitgesleten stille straten gingen onder de Gevangenispoort door naar de haven, die langzaam met kleine schok-golfjes volvloeide, beschenen door het kalk-witte maanlicht, dat met zilverige spiegelingen glitterde in de vensters der enkele overgeblevene oude huisjes dan konden we nog fantaseeren over het stok-oude verleên het toenmalige wereldverkeer de druk bezochte vóor- en najaarsmarkten waarmee gepaard ging de krachtige bloei van schilder- en beeldhouwkunst. En dan peinsden we over het droef, simpele vlak daar voort drijvende heden, zonder geweldige stormen, zonder de metaalslag van ijzer op staal, noch het „wonder gedonder” dat éerst onder was toen boven!

Er is thans rust en stille bedrijvigheid in onze veste die geen vesting meer is. Wijd uit liggen om de stad waar éens de stevigste vestingmuren de Spanjolen in bedwang hielden, de tuinen der hoveniers, ingedijkte polders veroverd op de traag ruizelende Scheldewateren, de laag en hooglanden met bijna noorsche plechtige mastebosschen. Plechtige schier vrome stilte heerscht rondom ons: over de zacht glooiende tuinen, de breede

VERSIERINGKUNST.